

Mântuită în ceasul al unsprezecelea

Cu mulți ani în urmă locuia în orașelul Keswick, din Anglia, un predicator devotat al Evangheliei. În tot ținutul muntos, în lung și-n lat, nu era niciun sătuc sau gospodărie țărănească situată izolat, unde predicatorul să nu fi fost o apariție cunoscută sau văzută cu ochi buni. El apăruse totuși de multe ori la paturile bolnavilor și în locurile de nevoie și de necaz, ca un înger al lui Dumnezeu, ca să ajute și să mângâie. Adesea lăsa în urmă întinderi de mai multe mile distanță, pe poneiul său iute, ca să viziteze oameni care locuiau izolat, ca să vină în ajutorul celor strâmtorați și să-i ridice pe cei umili. El nu ținea deloc seamă de sine însuși când era vorba să slujească Domnului său; și în serile aspre de iarnă, când era așa de întunecos pe drumurile abrupte de munte încât nu se putea vedea nici măcar la un pas în față, s-a întâmplat destul de des să piardă direcția bună pe drumul spre casă. Atunci atârna frâul liber pe grumazul micului său cal, iar animalul isteț își ducea stăpânul întotdeauna nevătămat acasă.

Într-o după-amiază de sâmbătă, când traversa piața orașelului, unde în mod obișnuit domnea o viață și o agitație activă, el a observat doi bărbați care purtau un sicriu.

„Ce ciudat!” și-a zis el. „Eu îi cunosc pe toți oamenii în lung și-n lat, dar n-am auzit că a murit cineva.”

El s-a îndreptat spre bărbați și i-a întrebat cui îi era destinat sicriul.

„O”, au spus ei, „acesta este pentru o femeie care locuiește în W. Ea nu a murit încă, dar nu mai avea de trăit decât cel mult o zi sau două. Și pentru că noi tocmai a trebuit să venim în oraș, la piață, ne-am gândit că am putea să aducem deja sicriul cu noi.”

Un sicriu pentru o femeie care încă nu murise!? Această cruzime l-a impresionat pe omul afabil. Dar nu era totodată și o indicație a lui Dumnezeu? El s-a grăbit acasă, și-a înșeuat căluțul și a pornit la drum spre mica gospodărie țărănească unde trebuia să locuiască femeia. După mai mult timp de călărit de-a lungul mării, peste dealuri și printre tufișuri, el a ajuns la casa care era situată foarte aproape de mlaștina întinsă, izolată, a aceluia ținut.

Totul era tăcut în jur și nici din interior nu răzbătea niciun sunet, când predicatorul a deschis grijuliu ușa. Într-o odaie scundă zăcea singură de tot o femeie bătrână. Predicatorul s-a apropiat de pat, s-a aplecat deasupra bolnavei și a întrebat dacă-L cunoaște pe Domnul Isus Hristos. Atunci, femeia a deschis ochii și l-a privit uimită.

Pe Domnul Isus Hristos? Nu, de El n-am auzit niciodată. Cine a fost El?

De multe, multe ori a povestit predicatorul minunata întâmplare de la crucea de pe Golgota, însă poate că rar a făcut-o cu o bucurie atât de profundă și de sinceră a inimii ca acum, când, aplecându-se la patul singuratic al morții, a putut să propovăduiască și să povestească vestea despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, unui suflet însetat, în ultimul ceas, cum Isus Hristos a umblat pe acest pământ ca Fiul al lui Dumnezeu, făcând bine și vindecând, ca în cele din urmă să moară de moartea cumplită pe cruce din cauza păcatelor noastre, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

Bolnava absorbea dornică fiecare cuvânt al minunatului mesaj. Era într-adevăr apa vieții pentru ea, într-un pământ uscat și însetat, în care sufletul ei fusese aproape de însetare.

Când după o vreme predicatorul porni la drum, după ce o încredințase pe muribundă în paza credincioasă a lui Dumnezeu, el i-a făcut promisiunea că va reveni curând.

El și-a reluat vizita deja în ziua următoare. Când a intrat în micul vestibul, sicriul pe care bărbații îl aduseseră de la piață era acolo. El s-a cutremurat în fața unei asemenea brutalități. A bătut

prudent la ușa camerei bolnavei. N-ar fi fost nevoie să fie atât de temător. Abia deschisese, că de pe buzele femeii muribunde au răsunat spre el cuvinte de mulțumire bucuroasă:

„Vă mulțumesc, o, vă mulțumesc că mi-ați spus cum pot să ajung în locul acela frumos unde este Isus. Am auzit, într-adevăr, că există un Dumnezeu, dar nu știam că El mă iubește și că este gata să-mi ierte toate păcatele de dragul lui Isus. Cât îmi doresc acum să merg la El!”

Fericirea și pacea care intraseră în inima ei au animat puterile bătrânei femei într-atât, încât, contrar oricărei așteptări, ea a mai trăit câteva săptămâni. În acest timp, ea a depus mărturie în fața celor care o îngrijeau, despre marea dragoste și bunătate a lui Dumnezeu. Toți cei care locuiau în jur auzeau despre minunata transformare care se petrecuse cu bătrâna femeie și mulți veneau ca să se convingă cu proprii ochi și cu propriile urechi despre adevărul celor auzite. Multe inimi au fost impresionate când au văzut bucuria și fericirea bătrânei, al cărei sicriu fusese deja dulgherit când, după socoteala omenească, părea că îi sunase ceasul. Dumnezeu, în dragostea Sa îndurătoare, menținuse atâta timp viața care era gata să zboare, până când îi fusese adusă vestea despre minunata Sa mântuire. Când puterile sale trupești au fost mistuite, sufletul ei a zburat la Isus, unde se odihnește de acum pentru totdeauna de durere și de suferință pământească și se bucură în fericire netulburată de slava Aceluia care a făcut totul bine și pentru ea.

Titlul original: In elfter Stunde gerettet
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*